

Les odes

Si com l'oreig
que encén la rosa.
Mire i no veig.
Creix una alosa!

Tot ens proposa
jorns de festeig.
Oh cada cosa!
Aiguabarreig.

Mesura i calla.
Ah tanta palla!
Millor, el lit.

Veig la finestra.
Vós sou molt destra.
Oh molta nit!

Dalt el castell palpitava l'ocell.
Anem per ell! Ens perdem entre els pins.
Sense confins era aquell dia, clar.
Gran com la mar, ens guaitava un espant.
Oh tant i tant! Acabarà algun jorn?
El fum de forn pujava pel secà.
Crosta de pa, aquest migdia antic!
És ver i ho dic que l'afront creix i creix.
Ningú el mereix, i restàvem d'acord.
Passes d'un mort pujaven els graons.
Des de quin fons arriba aquesta horror?
Amb molt d'enyor ens vàrem seure al sòl.
Dies de dol, i el mort sense llençol!

No digues que no pot ser

Dius que no són bons temps per a l'amor —la vida t'espanta—,
que busques però no hi trobes l'esperança.
Assegures que el passat fou molt millor i dir això no et cansa,
també dius que la humanitat no avança.

No digues que no pot ser.
No parles, ja no vull escoltar res més.
Conservaré les ales, encara que siguen fetes de paper.
No digues que no pot ser,
quan tot està predestinat a canviar.
Els nous temps ja s'acosten, si no pots assumir-ho fes-te a un costat.

Dius que són temps de ràbia i de dolor —quan no ho han sigut?,
pregunte.
La felicitat és un estat presumpte.
Assegures que hi havia un temps més digne de memòria.
No serà que coneixes ben poc la història?

No digues que no pot ser.
No parles, ja no vull escoltar res més.
Conservaré les ales, encara que siguen fetes de paper.
No digues que no pot ser,
quan tot està predestinat a canviar.
Els nous temps ja s'acosten, si no pots assumir-ho fes-te a un costat.

No digues que no pot ser.
Conservaré les ales.

Lleugers

Si en un lloc clar de la imaginació,
trobes recer dels avatars del món.
Si decideixes no participar,
que no paga la pena estralejar.
Si tot allò que et preocupava tant,

ara ho contemples relativitzant.
Si abans te'n pujaves per les parets
i ara no et deixes ensorrar pels fets.
Si caminaves sobre pedres
i ara persegueixes sendes d'arena canviant.

Potser ja ho estàs trobant.

Si tens uns quants amics que et fan costat
i no t'esclavitzà la necessitat.
Si obres finestres, esquives pastells
i evites la corrosió dels rovells.
Si saps que l'ordre és una quimera
i estimes tota la vida sencera.
Si cada principi és un final
i a l'inrevés també ho trobes igual.
Si caminaves sobre pedres
i ara persegueixes sendes d'arena canviant.
Potser ja ho estàs trobant.
No som ni tu ni jo.
Som com els núvols canviant, lleugers, com una cançó.

En el tren

En el tren les cares van tapades
amb expressions blindades,
mirar no és pertinent.
En el tren,
auriculars i llibres,
diaris i pantalles
són l'aïllament.
En el tren,
un violí escampa

les notes d'una dansa
a l'estil romanés.
Ningú no sent
la que demana i canta.
El viatger s'esborra
de viure en el present.
I tot passa en el tren.

Des del tren,
per túnels soterranis,
només veus les andanes plenes de robots en moviment.
En el tren,
els ulls no són visibles,
els cossos són de vidre,
el goig inexistent.
En el tren,
hi ha qui se'n va de festa,
mira per la finestra i només troba el seu reflex.
Ningú no viu
ni calma ni tempesta.
El viatger s'esborra
de viure en el present.
I tot passa en el tren,
en el tren.

Des del tren,
per túnels soterranis,
només veus les andanes plenes de robots en moviment.
Ningú no sent
ni calma ni tempesta.
El viatger s'esborra
de viure en el present.
I tot passa en el tren,
en el tren.

Quinze

Sonen campanes al teu pas.
Són els cristalls que hi vas xafant.
Els teus peus ensangonats
no deixaran de caminar, caminar, caminar
cap a un destí desconegut que potser voldries evitar.
Però el temps no s'atura ni quan tens només quinze anys,
i el teu cor és ple a vessar
de les emocions del bé,
de les contradiccions del mal, és igual, és igual
com canviar la pell que coneixies i adoptar una forma animal
que és estranya i t'espanta.
Plores tant com rius.
Enyores els estius.
Tens un pla per deixar el lloc on vius.
Són tants els secrets,
tan sagrats i estrets.
Tems que una sola vida no serà
suficient per esgotar les possibilitats
i descobrir les veritats.
És que tu encara no saps
que aquest viatge és inventat,
natural, és normal quan tens només quinze anys
i desconeixes la tragicomèdia de la humanitat
i tampoc no t'expliques per què.
Plores tant com rius.
Enyores els estius.
Tens un pla per deixar el lloc on vius.
Són tants els secrets, tan sagrats i estrets.
Tems que una sola vida no serà
suficient.

El rastre dels meus herois

Sugarplum Fairy encara vivia a Nova York
quan Sid i Nancy flirtejaven amb la mort.

Gloria llegia poesia amb el cabell revoltat.
Isis ballava en un prat,
fugint de la realitat.

Kid Charlemagne era l'amo de San Francisco.
Suzanne li oferia taronges i la redempció.
La senyora Robinson desitjava el Benjamin.
Spike ja era fan del James Brown
i del Muhammad Ali.

Jo imaginava que un dia voltaria el món,
seguint el rastre deixat per tots els meus herois.

Ziggy tocava en una banda de rock-and-roll.
Bobby McGee feia autoestop fins a l'horitzó.
Roxanne treballava en un club del Londres central,
enfront del banc del parc
on dormia l'Aqualang.

Jo imaginava que un dia voltaria el món,
seguint el rastre deixat per tots els meus herois,
tots els meus herois.

Desperta al dolor

Has vist cada mite ensorrar-se en la pols.
No és la puresa, és l'avanç de la corrosió.
El que queda són arrapades, cicatrius i bonys.
La rebel·lia potser, la flaire de la putrefacció.
Les riallades et fan sord.
Els oblits remunten el soroll.
El teu va ser un somni bord.

El que triomfa és la crida de la vanitat.
Tots els ordres, enemics de la fraternitat.
S'amunteguen les proclames dels predicadors.
La mentida d'ahir és el pa ranci del Nostre Senyor.
Permeteu-me d'esmol·lar les dents,

d'encaixar la boca en l'aliment,
la carronya infecta del present.
Desperta al dolor,
real i necessari com l'altre costat.
La sort de l'amor,
si la trobes faràs bé de sentir-te afortunat.

Assumires el deure del fidel soldat.
Ja ni recordes quantes vegades t'han assassinat.
En el brou de les idees t'hi van rebullir.
L'arrogància d'ahir ha esdevingut un humil sospir.
Vas provar la reconciliació.
Descobrires que no hi ha perdó,
per qui ha perseguit la perfecció.
Desperta al dolor,
real i necessari com l'altre costat.
La sort de l'amor,
si la trobes faràs bé de sentir-te afortunat.

L'home sensible

Saps que la natura t'hi va ben dotar.
Tens planta i bellesa i bé que les saps emprar.
També tens l'encant manifest de la joventut,
que fa que ara hi cregues que no hi ha res perdut.
Cada jove aspirant present porta un nou crit de batalla
per fer-se amb la sort,
en una platja deserta de cossos morts.
Deu ser gran sentir un poder que sempre va a més.
Compte, potser algun dia t'arrosseque el seu pes.
El cel és clar i vole sol.
Jo sóc el que et vol ací i ara,
l'esclau del mur de l'edat que ens separarà sempre.
L'home sensible, l'heroi invisible, no tinc cap missatge que vendre.

Passada l'ona, res no quedarà.
T'esvairàs com l'escuma a la vora del mar.
M'hauria posat en ridícul si hagueres volgut.

Però sóc tan discret que ni t'he captat l'ull.
El cel és clar i vole sol.
Jo sóc el que et vol ací i ara,
l'esclau del mur de l'edat que ens separarà sempre.
L'home sensible, l'heroi invisible, no tinc cap missatge que vendre.
Un entre milions de llums al firmament,
invisible com un gra d'arena al vent.
El cel és clar i vole sol.
Jo sóc el que et vol ací i ara,
l'esclau del mur de l'edat que ens separarà sempre.
L'home sensible, l'heroi invisible, no tinc cap missatge que vendre.

Cant de Vicent

De pares pobres
i amb mitges soles,
a molta honor,
vindria al món,
un món humil,
més no mesquí.

Recorde, encara,
la casa, clara,
on jo nasquí:
precari, el pis
tenia cuina,
amb una pica
de pedra vella
i una finestra;

després hi havia
la galeria

i aquella parra
que tant m'agrada,
sempre, evocar;
l'embarronat,

corcat, dolent,
i un colomer
buit, en desús,
dalt el comú.

Plàcides prades
de les teulades,
d'això em vindria
la melangia,
anys endavant,
i més d'un cant.

El paisatge
l'honren estables,
comuns, corrals
i fumerals.

Per fer més fi,
també algun pi,
i cossiols
d'alegres flors:

hi ha, de precari,
clavells, geranis,
roses intactes
i fulles magnes.

Al menjador,
molta claror
i ben poc més.
Per les parets
unes pintures
de criatures
inesperades:
donzelles llargues,
de llargs cabells,
i mariners,

estranyes canyes.

M'excitaria la fantasia

aquell mural
càndid i estrany?

Després, l'amplària
greu de la sala
un ambient
de cos present.

I l'adjutori
del dormitori
on em van fer,
fill de forner,

i em varen traure,
el dia quatre
de cert setembre,
del càlid ventre.

Molt festejat
pel veïnat,
a poc a poc,
amb llet de pot
i sopes d'all,
em vaig criar.

Tinc la nostàlgia
d'aquella casa,
del món aquell,
què li hem de fer.

No em preocupe:
és l'únic luxe
que em puc permetre,
i a fer punyetes.

Ara em recorde
jugant al rotgle,
xiques i xics,
les nits d'estiu:

Joan, Elvira —ha mort Marina—,
Rossend, Encarna,
el fill d'Eulàlia...

Cúmul de pols,
seria el món
del teu carrer:
l'espargí el vent,
el vent dels anys
—amarg, amarg—
que no perdona
i t'ho retorna
—si es dóna el cas—
trist, estellat,

i sobre un nom
alça el record.

Molt festejat
pel veïnat,
a poc a poc,
amb llet de pot
i sopes d'all,
em vaig criar.

Tinc la nostàlgia
d'aquella casa,
del món aquell,
què li hem de fer.

No em preocupe:
és l'únic luxe
que em puc permetre,
i a fer punyetes.

El caminant

Jo vaig ser testimoni de Jehovà, em passava el dia al carrer
però l'apocalipsi no arribava mai i prompte em vaig cansar de fer
aleshores vaig provar en un club d'escaladors, per veure d'apropar-me
a Déu

allà vaig conèixer un vell mariner que em va convidar al seu vaixell
en una illa del Mediterrani vaig conèixer un DJ anglés
a Londres treballava en un soterrani, i jo adoro fer un tast d'escenes
diferents

aquell joint era una festa, tothom en volia formar part
després d'una sessió de matinada, vaig fer l'amor amb una marxant
d'art

entre museus i galeries desfilaven els dies i els personatges intrigants
una antiga estrella de rock obsessionada a pintar, dels meus ossos
s'hi va encapritxar

tenia una mansió a les Bahames i cap allà ens vam enfil·lar
la casa era plena de marietes i madames, a penes vaig tardar a ser
ben popular

vaig a pressa, vaig a pams, vaig on la sort em porta, només sóc un
caminant

les he vist menudes, les he vist grans, he tingut el sant de cara, també
l'he vist passant

alguna cosa he après i ja no jutge res, com l'aigua m'adapte a tota raó
de pes

jo vaig ser traficant de substàncies, em passava el dia al carrer
però aquella professió implicava cert perill i vaig decidir deixar de ser
a una comuna de muntanya em vaig retirar, per tal d'aclarir el cos i la
ment, amb vegetarians, vegans, pacifistes militants i la renúncia com a
argument

dels boscos baixí a les planures quan creia haver estat curat
però les ciutats són plenes de les drogues més dures i ara sé que
torne a estar intoxicat

vaig a pressa, vaig a pams, vaig on la sort em porta, només sóc un
caminant

les he vist menudes, les he vist grans, he tingut el sant de cara, també
l'he vist passant

alguna cosa he après i ja no jutge res, com l'aigua m'adapte a tota raó

de pes
vaig a pressa, vaig a pams, vaig on la sort em porta, només soc un
caminant
les he vist menudes, les he vist grans, he tingut el sant de cara, també
l'he vist passant
alguna cosa he après i ja no jutge res, com l'aigua m'adapte a tota raó
de pes
sí, així soc!

València tensa

Vaig pels carrers de València.
El blau del cel es menja el sol.
Una brisa suau i fresca m'acarona el moll del cor.

És l'esclat de la primavera
en aquesta part del món.
Es barregen les olors,
les textures, els colors.
Un amic fidel m'espera,
tot sembla ser al seu lloc.

De camí pare en una botiga
per comprar uns pantalons.
Demane amb educació
si en té en un altre color.
El botiguer diu que le hable en cristiano
i em trastoca el bon humor.

Ai...
No vinc de terres llunyanes,
no vinc pas del fred del nord,
no vinc de Tòquio ni Moscou,
per què em rebeu amb el gest tort?
Vinc dels plans de la Ribera,
d'un riu que hi ha molt a prop.

Aquesta ciutat confusa
—que vol ser oberta i gran—
sol ser hostil als germans
—inconscient, irracional—

que venim del mateix arbre
i parlem en valencià.

Ai...

València,
angoixa densa.

Saps que si no fas de mare
mai podré estimar-te tensa.

El braç sinistre, la cama destra,
et mutiles els membres propis
amb una passió intensa.

Ai...